

Alek Popov

Testgyomok

– Nyisd ki, az ördög vinne el! – kiáltotta Teo, és ököllel rávert az ajtóra. A hotel-folyosó üres volt, jellegtelen sárga burákkal megvilágítva. Egyszerre erőtlennek érezte magát. A tömör ajtóra tapasztotta fülét. Semmi.

– Oli! – szólongatta kitaratóan a férfi. – Itt az idő! Hallasz? Mindenki lent van...

Nem jött válasz. A férfi rossz előérzettel telve, vállát behúzva indult a lift felé. Ez a lány arra született, hogy gondot okozzon. S nemcsak ő érzett így...

Bangkok, 1996. április 21.

Az LZ-1305-ös járat legénysége az előcsarnokba gyűlve várta, hogy a rep-térre szállítsák. A Fehér Rózsa modern hotel volt, a haladó ázsiai kapitalizmus stílusában épült. A terem közepén macskafigura, kékes színű kristályból faragva. Egy turistacsoport lelkesen fényképezkedett előtte. Ognyan Fotev parancsnok idegesen elszívott egy édeskés szivart. A második stewardessre vártak. A Balkán Légitársaság menetrend szerinti Bangkok–Szófia járatának indulásáig valamivel több mint három óra volt még hátra.

Teo tíz perc múlva csüggedten és egymaga tért vissza.

– Nincs a szobájában – jelentette.

– Micsoda? – riadt meg Ognyan Fotev. – Rendesen leellenőrizted?

– Idáig dörömböltem... – válaszolta Teo. Magas, sovány fiatalember volt apró fürtökkel és földközi-tengeri arcéllal. Jól állt rajta steward-egyenruhája.

A parancsnok az órájára nézett és csendesen szitkozódott. A recepció felé indult. Szétlökdösött pár embert, és szemtől szemben találta magát az apró, takaros ügyintéző lánnyal.

– Ms. Oli Markovát keresem a 707-es szobából – mondta, és így folytatta: – Stewardess a legénységemből.

A lányka a válla felett rápillantott a kulcstartó polcra, és válaszolt:

– A szobájában van.

– Kapcsolná, kérem, telefonon? – kérdezte rögtön a kapitány.

Míg a lány tárcsázott, a pilóta leolvasta nevét a blúzán lévő kártyáról: Ms. Dzin Bao. Biztosan kínai, gondolta. A tény, hogy ilyesmi apróságok keltik fel a figyelmét, aggodalommal töltötte el. „Na, majd megmutatom neked!” – fenyegette meg Olit.

– Nem veszi fel – csóválta meg a fejét Ms. Bao. – Miért nem kopogtat nála?

– Már megpróbáltuk – jelentette ki komoran Ognyan Fotev. – Már rég le kellett volna jönnie. Van tartalék kulcsuk?

A lány kényszeredett mosollyal válaszolt:

– Hívom az ügyeletes nyomozót.

Vu-Cseng egy boncra emlékeztetett. Telt alkat sima, aranysárga arccal és három kifejező redővel a nyakán. Könnyű, fekete öltönyt viselt, harmonikaszerűen meggyűrődve. Nehéz kulcsosomó csörrent a kezében. Teo és Ognyan Fotev tiszteletteljes távolságból követte.

– Nem lett volna szabad egyedül hagynunk – mormolta a légiutas-kísérő.
– Az utóbbi időben igen furcsa volt...

– Meglátjuk – válaszolt szárazon a parancsnok.

A detektív kipróbált pár kulcsot, mire megtalálta a szobáét. Az ajtó hangtalanul nyílt ki. Vu-Cseng diszkréten félreállt, és teret engedett a két férfinak a félhomályos folyosón.

– Oli! – kiáltotta a kapitány, és belökte az üvegezett középső ajtót.

A szoba üres volt. Az ágyon szétszórva ruhák heverték. A padlón nyitott táská feküdt. A stewardess egyenruhája hanyagul ráhajítva a karosszékre. Az ablak tárva. Ognyan Fotev gyorsan átvágott a szobán és lenézett. Az utca hangyaösvénynek tűnt. Autók és emberek monoton nyüzsgése mindkét irányban. Pániknak vagy kék fényeknek semmi jele.

– Nincs a fürdőszobában – szólt Teo a háta mögött.

– Meglehet, úgy ment el, hogy nem adta le a kulcsot – feltételezte Vu-Cseng. – Majd felhívom az éjszakai személyzetet.

– Talán még a hotelben van – szólt Teo.

– Mit akarsz ezzel mondani? – nézett rá mereven a parancsnok.

– Mit na, hát értik... – bökte ki ártatlanul a légiutas-kísérő. – Talán összeismerkedett valakivel.

Ognyan Fotev savanyú képet vágott. A detektív elgondolkodott.

– Elképzelhető az is – jegyezte meg. – Majd ellenőrzöm.

– És mi mit csináljunk? – fordult Teo a parancsnokhoz.

– Menj le! – utasította a parancsnok. – Induljatok a reptérre. Figyelmeztetések a Balkán bangkoki megbízottját, hogy lehetséges késés várható. Eltűnt a személyzet egy tagja. Ez komoly eset. Hívjon majd fel, vagy jöjjön ide a hotelbe. Itt leszek.

Megvárta, míg becsukódik az ajtó, és szembefordult a tükörrel. Ötven körüli, sápadt férfit látott, a polgári repülés pilótáinak egyenruhájában. A levegőben töltött számtalan óra láthatatlan jeleket vésett arcára – leheletnyi árkok. Belegondolt, hogy most milyen szobában van. A nő szobájában! A nőében, akit kedvel. Alig több mint egy napja lakta csak, de jelenlétét érezni lehet mindenütt. Szégyen öntötte el, az apja lehetne... Tekintete végigsiklott szerteszórt holmijain. Magassarkú cipők heverték a szék alatt. Lehajolt és felvette az egyiket. Kezében tartotta egy ideig. A lány sarka finom bemélyedést hagyott benne. Mutatja a lábát – nyúlánk, gördülékeny, hideg... Soha nem jutott ilyen közel hozzá! Bedugta ujját a cipőbe, be egész az orráig. Üres volt. A zár hirtelen kattant, és belépett valaki. Pánikszerűen eldobta a cipőt. A szíve kihagyott. A takarítónő. A nő bocsánatot kért és kiment.

Égett az arca. Leült az ágyra. Az az érzése támadt, hogy nem feküdtek benne... Harisnyák, bugyik, trikók heverték szerteszét, mint egy test darabjai. Közöttük tekergett egy széles, fényes öv. Látta már azelőtt is a derekán. A feszültségtől könnyek szöktek a szemébe. „Ne, Uram, ne. Nem szabad! Nincs rendjén, hogy ezt tegyem!” – könyörgött hangtalanul. Hirtelen perzselő lehetet érzett a háta mögött. A szavak sörétekként vágódtak az agyába: „Találj meg! Találj meg!” S tisztán látott egy vörös mancsot, amint csuklón ragadja és elvezeti kezét a szövetek csalóka kelepcejébe. Görcsösen összerándult, mintha áramütés érné, de nem rántotta el a kezét. Valami keményhez ért a ruhák alatt.

Egy, a társaság kezdőbetűivel díszített, bőrborítású füzetet húzott elő. A lapok többsége egyenletes, olvasható női kézírással volt tele. Itt-ott elszórtan dátumok. Mintha napló lenne. Gyorsan átlapozta. A legutolsó dátum 1996 április 20-a volt. Vagyis tegnap! Homályos aggodalom tört rá. Az intim holmik ígézte váratlanul elhalványult. A kíváncsiság diadalmaskodott. Beleolvasott, de nem értett semmit. Egyszerűen eszelősen hangzott, valami fantázia... Átült az ablakhoz a karosszékbe, és kinyitotta a füzetet az elején.

1996. március 15.

Épp most értem haza a bangkoki retúrjáratról – teljesen kidöglöttem, de szükségét érzem, hogy leírjam, mi történt ott velem. És most azonnal, nehogy elfelejtsek valami fontos részletet. Erre gondoltam az egész repülőút alatt, s most előttem papír és toll, még nedvesen a tusolástól, ülök és tépelődöm, hogyan is kezdjem. Szemezek a tükörrel, és az örömtől nem tudom helyre tenni magam. Mintha más ember lennék – barnább, függetlenebb, igazibb. Megváltozott, talán ez a pontos szó. Védett márka. A testről beszélek, ámbár a változás a lelket is érinti. Ez nyilvánvaló. Mindig is szenvedtem az önbizalom hiányától. Egyszerű lány vagyok, túlságosan is – nincs bennem semmi megjegyzésre érdemes, hacsak annyi nem, hogy normálisak a méreteim. Arányos alkatú vagyok. De néha annyira szeretnék valami kis hibát magamon, amitől egyedi lennék. A férfiak az eredetiséget értékelik, ellenkező esetben úgy néznek rád, mint egy tornaszerre. Egy gumidarab, kellemes fogdosni. Nem értek ezzel egyet. Amíg lehet, próbálok hangsúlyozni az egyéniséget. Ezért fordultam e felé a kockázatos szakma felé, a szüleim ellenkezése dacára. Tulajdonképpen szeretek repülni. Sajnos igen merev sablonok szerint válogatják e szakma dolgozóit, és ez egyáltalán nem segít a személyiség megerősítésében. A „légiutas-kísérő” címke sokkal inkább vulgáris asszociációkat vált ki, semmint tiszteletet. A férfiak veled alszanak, utána meg dicsekednek: „lefektettem egy stewardessst”, mintha csak egy egyenruháról lenne szó. De most minden meg fog változni. Egyszerivé és megismételhetetlenné válok!

Ahogy belegondolok, hogy két napja ebben az időben (este hét körül) innen ezer kilométerre voltam, forogni kezd velem a világ! Kiszöktem a hotelból és egy kis sétát tettem a bársonyos késő délutánban. Van az a veszélyes szokásom, hogy ismeretlen városokban csatangoljak; néhány alkalommal eltévedtem, ezért a kollégák résen vannak. Azonban engem nem érdekel, mert semmi sem mérhető ahhoz az élvezethez, hogy idegen nyelvű tömegben csavarogsz és új világokat fedezel fel. Talán könnyelmű vagyok?... Az utca tele volt együgyű szemecskékkel, mint egy doboz szardínia; ezer kis test dörgölözött hozzám, átadva nekem verejtéküket és szagukat vékony lenruhámon keresztül. Könnyedén siklottam közöttük, erősen szorítva a kistáskámat. Sosem volt még kézzelfoghatóbb érzésem, hogy emberfolyamban úszok. Van benne valami izgatató. Fogadni merem volna, hogy könnyen eltévedhetek, hogy megtámadhatnak, elhurcolhatnak, megerősszakolhatnak és eladhatnak a számtalan bűnbarlang egyikébe, de mintegy bódulatban folytattam utam, míg a lábam el nem gyengült. Nyolc múlt. A város ázsiai részén találtam magam, amely a folyó jobb partján terült el. Éhes voltam. A hotelban vacsora várt, de nem volt erőm visszamenni. Becsusszantam az első étterembe. Egy tágas sza-

lonban találtam magam, sok asztallal – mind üres volt. A sarokban magányos lámpa csillogott. Égett zsiradék szaglott. A padló csikorgott. A háttérben egy pár veszekedett. A megjelenésemre összerezzentek és értetlenül bámultak rám. Ha amerikai lennék, biztos hátat fordítottam volna és becsapom magam mögött az ajtót. De nem vagyok, és itt van a hiba bennem! A férfi közönyösen felvette a rendelésemet, és bekiáltott valamit a bár mögötti kisablakon. Majd visszatért és hozott nekem egy sört. Nyomasztó csend telepedett ránk. A sör igen meleg volt. Kicsit később a konyhából halk edénycsörgés hangja szállt ki. A férfi és a nő között kiújult a vita. Álmos, beteges típusú emberek voltak, pénzügyi gondoktól szenvedők. Elszopogattam a meleg sörömet, és néztem őket, ahogy perlekednek: egyhangúan és kitartóan, mintha csak valami sűrű szirupban úsznának. Fokozatosan türelmetlenné váltam. Az étel késett. A kódácsoló hangok felidegesítettek. Kelepcében éreztem magam. Az egyetlen vendég voltam, és semmi nem igazolt ilyen késlekedést, talán csak az ázsiai szadizmus álnok egy formája. Már készültem szedni a sátorfámat, amikor végre-valahára szervíroztak nekem. Csirke kis darab ananással és valami csípős szósszal. Ez utóbbitól hihetetlenül megszomjaztam, ittam még egy meleg sört és egy pohárka igencsak erősnek bizonyuló helyi pálinkát. Jólakottan és kissé szédülve távoztam a létesítményből. A duzzogó ázsiai serényen bezárt mögöttem. Kint sötét volt, a tömeg eltűnt, és az utca teljesen megváltozott. A kétoldalt sorakozó boltocskák leengedték redőnyeiket. A házak között kifeszített kötelek voltak, rajtuk sárga és vörös lámpások ringtak magányosan. Az órák háromnegyed tizenegyet mutatott. Aligha a legmegfelelőbb idő a sétára a városnak ezen részén...

A legrosszabb az volt, hogy nem emlékeztem, merről jöttem. Óvatosan elindultam az utcán abban a reményben, hogy találkozok valakivel, aki útbaigazít a központ felé. Tehetetlennek éreztem magam és könnyen sebezhetőnek, csupán csak egyszerű, mérsékelt hosszú ruhámban és szandálomban. A kistáskámban volt rúzs, ötven dollár és néhány helyi bankó... Taxi vagy riksa után néztem. Élő lélek nem mutatkozott, leszámítva a szemétkben turkáló vézna kutyák árnyékát. A sötét keresztutcákból rothadó hal és fekália bűze szállt. Közel volt a folyó, érzékeltem hullámai renyhe csapdosását. Nem emlékeztem, hogy hívják, de nyomasztó érzésem volt, hogy vize hullákkal terhes.

Váratlanul rendezetlen tömeg ölelt körül, mintha a föld alól került volna elő. A férfiak ordibáltak, békamód szökdécseltek és hosszú rudakra akasztott lámpásokat lóbáltak. Középen egy otromba, vörös maszkos alak forgolódott, csengőkkel tűzdelve. Orrlyukából tömjénillatú füst szivárgott. A tömeg magával vonszolt egy darabig, majd eltűnt. Egy düledező, kétszintes épületek határolta kis üres tér közepén tértem magamhoz. Az ablakok sötétek voltak, csak egy kis boltocskában égett még fény. A küszöbön vézna férfi állt és engem nézett. Megközelítettem. Farmert és pamuttrikót viselt. A homlokára vörös hieroglifát tetováltak – olybá tűnt, mintha a bőrébe lenne vésve. A boltból halk, vontatott zene szólt. Igen keskeny bolt volt, a bejárat rojtjain keresztül munkaasztal látszott, rajta halomban fiolák és befőttesüvegek, asztal és ágy. Az emberem elmosolyodott és könnyedén köszöntött. Megkérdeztem, tud-e angolul. Biccenett. Mondtam neki, alighanem eltévedtem, s megkértem, mutatná meg az utat a központba. Tovább bámult. Kényelmetlenül éreztem magam.

– Iszik egy csésze teát? – kérdezte váratlanul barátságosan, és hozzátette:
– Veszélyes ilyen későn egyedül mászkálnia...

Hátrahúzódott, félrehajtotta a rojtokat a bejáratból, és beinvitált a boltba. Vettem egy pillantást a néptelen térre és követtem. Bent nem volt sok hely. Adott egy széket és letelepedett a sarokba, egy kis petróleumfűző mellé. A levegő aromás gyanta illatát hordozta. A falak vörösesek voltak, velem szemben egy vörös sárkány képe lógott. Néztam a tégléket, ecseteket, tűket sebészi precizséggel felsorakoztatva a polcon, s találgattam, mivel is foglalkozik a kedves házigazdám.

A tea sűrű zöld volt: az alján fekete levelek úszkáltak. Óvatosan kóstoltam bele. Frissen kaszált fűíze volt...

– Finom, finom – biztatott, amint felemelte a csészéjét.

Nem volt rossz. Tovább kóstolgattam... Az alkohol hatása elmúlt. Behunytam a szemem, és elképzeltam, hogy élénkzöld mezőn járok. Nyugalom árasztott el.

– Szép bőre van – hallottam a férfit.

Gyorsan kinyitottam a szemem. A férfi odaült a pult szélére és engem figyelt szakmai érdeklődéssel.

– Tetoválómester vagyok – magyarázta villanásnyi mosollyal. – Ta-cunak hívnak. Önnek van tetoválása?

Megráztam a fejemet. Nincs. Nem ötlött még fel bennem.

– Mostanság sok leány tetováltat – indított cinkosan. – Meg kíván nézni néhány mintát?

Fürgén előhúzott három bőrmappát, és elém rakta őket. Nem akartam udvariatlannak látszani, noha sejtettem, mire megy ki a játék... Végül is, gondoltam, erővel nem kényszeríthet arra, hogy tetováltassam magam. Éreztem, ostobán vigyorgok. A „tetoválok” szó valahogy különös visszhangra kelt bennem. Újratöltötte a teám.

A katalógusokban tetoválások százai voltak: a legegyszerűbbektől a legfantasztikusabb, összetett mintáig. Szárnyas sárkányok, madarak, sellők, virágok, hieroglifák, rovarok... Némelyikük nem volt nagyobb egy pénzérménél, mások az egész oldalt kitöltötték. Vékony, sárgás bőrdarabokon voltak kidolgozva. Annak idején szegény sorú elhunytak rokonaitól vásárolták ezeket; a halottak hátáról nyúzták le, még mielőtt kihültek volna. Manapság nehéz ilyen bőrt találni. A rendszer betiltotta kereskedelmüket, az emberek meg már nem olyan szegények. Ezért a hasonló katalógusok nagyon értékesek és eredetiek. Ta-cu az apjától örökölte, aki meg egy kiugrott szerzetestől vásárolta évekkorábban. Az apja szintén nagymester volt. Ma-cunak hívták. Ta-cu egész az álláig felhúzta atlétáját. A lapos, sovány mellkasát beborító tetoválás egy emberi arcot ábrázolt eszelős szemekkel, szakállal és bajusszal. A feje fölött kékes glória és két kusza hieroglifa volt.

– Ő az apám – mondta Ta-cu, nem minden büszkeség nélkül. – Önarckép. Tizenöt éves koromban készítette...

Hirtelen úgy tűnt, Ma-cu felhúzza a szemöldökét és megmozdítja az ajkát.

– Mi van? – riadt meg Ta-cu, és gyorsan elfedte a hátát.

– Mennem kéne... – mondtam bizonytalanul. Forgott velem a világ. A csészémért nyúltam, üres volt.

– Hogy, hát nem készített tetoválást? – lepődött meg.

Majdnem lefordultam a székről. A rajzolatok szinte éltek a szemem előtt, mint torz képregényfigurák, kísértetiesen és kihívón. Ta-cu fölém hajolt és csábítva suttozott:

– Egy egészen kis tetoválás egy titkos helyen...

Felálltam és nem kaptam levegőt. A szék támlája nyikorgott.

– Más leszel... – Olyan érzésem volt, mintha a saját hangomat hallgatnám.

– Ez lesz a te jeled. A te Én-ed!

Kifújtam a levegőt és vettem egy mély lélegzetet. Benn tartottam a tüdőmben. Nem tudtam gondolkodni. Csak a vér tombolt agyam hajszálereiben, mint az újbor, sugdosván: „Akarom! Akarom!”...

– Semmit nem fogsz érezni. Gondom lesz rá – folytatta. – Mit mondasz erre? Szerintem illik majd hozzád... – mutatóujja egy vörös skorpiót jelzett, amely sarló alakba hajlott. Az én csillagjegyem Skorpió. Érdekes egybeesés, de megráztam a fejem. Nem ugrottam be neki.

– Talán valami virág?... – mormolta, átlapozva a katalógust. Egy fekete rózsán állt meg az ujjá. Ismét a fejemet ráztam. Nem.

– És ez? – mutatott egy lóbuszt. Újfent nem. Tovább keresgél. Hirtelen rám meredt, felcsapta az utolsó oldalt, és az alsó sarkára mutatott. Semmit nem mondtam. Egy kis pillangó volt lágy sárgáskék színben, smaragd sávokkal. Ta-cu szinte elkapta a változást a tekintetemben, és csendesen megkérdezte:

– Hova?

– Hátulra – suttoztam alig hallhatóan.

Hasra feküdtem a bolt mélyén levő keskeny ágyon. Nem vagyok képes visszaidézni, hogyan kerültem oda... A derékalj göröngyös, áporodott verejtékszagú volt. Ta-cu puha, zöldes drazsét nyomott a számba, és szólt, hogy rágjam. Majd az asztal végén szöszmötölt. Az üvegcsék titokzatosan csörömpöltek... Belegondoltam, ha rosszat akar nekem, ez az alkalmas pillanat. Éjfélre járt. A rádióból vontatott keleti zene szólt. A drazsé felolvadt a számban, nehéz, édeskés ízt hagyva maga után. Zsák módjára feküdtem elnyúlva, még a lábujjaimat se tudtam mozdítani. De a tudatom tiszta volt. Ha a kollégáim most így látnának! Szórakoztatónak tűnt minden. Már több mint hétezer kilométer végigrepültem, de még egy centiméterre se mozdultam el saját kis rendezett világomtól. Most csak léptem egyet oldalra, és fényévekre hullottam tőle. Régóta először éreztem igazi elégedettséget. És kész voltam megadni az árát...

Éreztem, hogy gyakorlott, takarékos mozdulatokkal felhúzza a ruhám és leveszi a bikinialsóm. Bizalmasan megpaskolta a fenekemet. Elkezdte könnyedén dörzsölni a megjelölt helyet valamilyen finom csiszolópapírral. Nem volt kellemtelen. Ujjai hűvösek és szárazak voltak, mintha csak egy darab fán dolgozna. Egy nedves pamutdarabbal megtisztította a felületet. Kámfor szagát éreztem... Nem tudtam, pontosan mi történik. Csak azt éreztem, hogy ott matat a hátsómon. Próbáltam összekötni a tollhegy rajzolta elképzelt ábrát a tetoválás képével, de nem sikerült. Majd egy sor gyengéd szúrás következett. Hirtelen az a különös gyanúm támadt, hogy valami más ábrát tetovál rám – nem azt, amelyiket akartam. Nem tudom, hogyan és miért támadt ez a gondolatom, de mélyen befészkelte magát agyamba. A szúrások gyorsabbakká és mélyebbé váltak, mintha varrógép alá rakott volna. Időről időre a festékes tégelyek felé mozdult a keze. Olyan érzetem volt, hogy ez nem az ő keze. Mintha bizony csontból len-

ne kifaragva, nehezebb, szinte szögletes volt, súlyos, sápadt csuklóval. Pánikba estem. Hátra akartam fordulni, de nem mozdultam. Nem voltam ura a testemnek. És aztán megpillantottam őt – a karórája üvegében... Győzedelmes és hatalmas, mint egy kínai mandarin. Hol is találkoztam ezzel a pasassal? Eszembe jutott, hogy ő az arc a tetoválásról Ta-cu mellkasán. Az apja. A nagy Ma-cu! Nem hallucinálok?... Próbáltam megszólalni, de nyelvem elnehezült, mintha ólomból lenne. A férfi elmélyülten dolgozott mögöttem. Szakálla majdnem a keresztcsontját verte és arcára méltóságot és zordságot varázsolt. Feje felett kékes dicsfény lengedezett... Folyamatosan ismételtettem: ez csak látszat, az ópium hatása. Hirtelen elsötétült minden; éreztem, tudatom mintha kútba hullt volna – elmerültem a mélység tintaszín mocsarában és eltűntem. Ammóniabűz térített magamhoz. Felfedeztem, hogy újfent az elhanyagolt derékaljon fekszek, és ez sehogy se tetszett nekem. Ta-cu az ágy végében mormogva piszmogott. Apránként megmozdultam; csuklóm és bokám megfájdult, mintha hosszú időn át béklyóban lett volna. Óráim szerint kevéssel múlt reggel öt. Kicsit több mint hat óra múlva indul a gépem! Elképzelttem a kollégáim arckifejezését – úgy néztem ki, mint a kifacsart citrom... Megpróbáltam felülni, de égető érzés fogott el. Ta-cu lehajolt mellém és segített felkelnem. Elmutogatta, hogy nem szabad ülnöm. Elfelejtett tán angolul? Vagy csak hangsúlyozni akart?...

– Mi van?... – kérdeztem a lehető legkeményebben.

– Oké! Oké! – jelezte vehemensen.

De nem így éreztem... Kértem tőle egy tükröt. Érthetetlenül dadogott valamit a saját nyelvén. Körülnéztem – emlékeztem, hogy a pulton hevert egy darab, de mostanra eltűnt. Ez nem vicc, dühös voltam. Felkaptam a táskám és kikerestem belőle a púdertartómat. Letekerem a tükrös fedelét, felhajtottam a szoknyámat, és minden teketória nélkül lehúztam a bugyimat. „Tükröm, tükröm, mondd meg nékem...” Álj! Ez nem volt tisztességes. Bal farpofámon egy titokzatos növény futott keresztül, sötét szárú és élénk zöldespiros levelekkel.

– Mi ez? – suttogtam riadtan.

– Szép... – motyogta.

– Nem akartam! – kiáltottam. – Miért? Miért csinálta?!

Bűntudatosan megvonta a vállát és sűrűn pislogott... Legszívesebben lekevertem volna neki két pofont, de meggondoltam, hiszen aligha származna hasznom belőle. Kijátszottak, megaláztak, megbélyegeztek. Éreztem, ha még egy percig abban az átkozott boltban maradok, megfulladok a tehetetlen haragtól. A fogaim közt szűrve elmondtam rá a leghosszabb káromkodást, amire emlékeztem, és kifutottam a boltból. A tér üres volt. A reggeli hidegtől megborzongtam. Eszembe jutott, hogy otthagytam a bugyimat, de a világ minden kincséért se mentem volna vissza érte. Az ég lassan világosodni kezdett kelet felől. Futva elindultam a legszélesebb utcán. Helyenként, a boltocskák előtt korán kelő inasok szorgoskodtak: felhúzták a redőnyöket, söpörtek, mostak... Éreztem helytelenítő tekintetüket. A friss tetoválás enyhén szúrt, emlékeztetve saját gyalázatomra... Végül belebotlottam egy keresztveződesben bóbiskoló taxiba. Bevágódtam a hátsó ülésre és felébresztettem a sofőrt. Bemondtam a hotel nevét...

Lábujjhegyen óvakodtam be a szobánkba. A másik lány még aludt. A vastag szőnyeg és a leeresztett redőnyök megnyugtattak. Levettem a ruhámat és bementem a fürdőszobába. Hosszan álltam a tükör előtt, vizsgálgatva új szer-

zeményemet. A bőr a tetoválás körül bepirosodott... Volt valami titokzatos és vonzó a látszólag egyszerű ábrában. A levelecskék mesterien megmunkáltak, a szár mintha az ánuszból nőne ki, mint egy szőlőhajtás. Egyszerre volt taszító és izgató. Elképzelttem a férfiak arckifejezését és feltámadt bennem egyfajta huncutság. Finoman megérintettem az ujjammal – meleg volt. Beálltam a zuhany alá, és egy órán át hagytam, hogy szurkáljanak a vízcseppek. Az akaratomon tett erőszakra gondoltam, mert lehet ugyan, hogy megfertőződtem HIV-vel vagy egyéb mocsoksággal, de a tudat, hogy egyéni lettem, mégis uralkodott minden felett. Igen, uraim, már nem tudok senkivel összekeverni! Minden ezért történt: hogy emlékezzenek rád. Egész nap úgy éreztem, a kollégáim valahogy különösen néznek rám, de csak nem merik megkérdezni, mi is történt velem az éjjel. Talán túlzok, de úgy érzem, az utasok is ugyanígy viselkedtek velem – mintha látták volna a tetoválásomat az egyenruhámon át. Ez természetesen lehetetlen, de az érzés megvolt... És tessék, megint a tükör előtt vagyok: farkasszemet nézek magammal, majd a fenekem bámulom, és keresem a láthatatlan szálát, ami összeköti őket... A tetoválás körüli terület továbbra is enyhén viszket, de a pirosság már szinte eltűnt, a bőr lassanként megnyugodott. Úgy érzem, a tetoválás megváltoztatta a színét: a szár violaszín árnyalatot kapott, a levelecskék még zölddebbekké váltak. Teljesen élőnek tűnnek! Nem tudom, ez a díszítés talán kezd tetszeni. Azanyád, Ta-cu! Csak ezt tudom most mondani.

1996. március 20.

Nem állt szándékomban naplót vezetni, de a körülmények arra kényszerítettek, hogy folytassam a feljegyzéseimet. Még kiderülhet, hogy egészen fontos. Ezúttal próbálok egész rövid lenni. Úgy érzem – nem, majdnem biztos vagyok abban, hogy a tetoválás a fenekemen nagyobb lett! Megvizsgáltam ma reggel – az utóbbi időben egyre többet piszmogok a tükör előtt... Loni, a fiúm csalódottnak tűnik. Állítja, ez az egész hatással van az egyéniségemre. Naná – hát ezért tetováltat az ember. Valami más jobban aggaszt! Olybá tűnik, több lett a levélke. Öt volt, most hét van. Vagy tévedek? Bárcsak... Álmodom, de nem tudok visszaemlékezni rá. Vagy nem akarok? Talán összefügg a problémával.

1996. március 23.

Nem tévedek! Növekszik! Már kilenc van! A napokban sokat repültem, és nem fordíthattam elég figyelmet a testemre. Épp ma este számoltam meg újra a levelecskéket. Kilenc! Két napja hét volt belőlük – feljegyeztem. A szár a bal fenekemen át kúszik a csípőm felé. Van egy kis leágazása is a combom irányába... Látszólag semmi különös, de belül összezavarodtam. Nem tudom, mit tegyek. Az új levelecskék picik, harsány zöldek, mint a tavaszi új hajtások. Loni még semmit nem vett észre. Úgy tűnik, megbékélt a helyzettel, és azon van, hogy a legjobbat hozza ki belőle, már ha a sokatmondó tény alapján ítélkezem, ahogyan csipkedi és cirógatja a fenekemet. Egyéb körülmények között ez talán hízelegne nekem, de momentán az idegeimen játszik vele. Már nem kételkedem benne, hogy az az elbaszott Ta-cu nagyon kiszúrt velem. De miért? Miért?... Nyugalom, semmi pánik! Nem kell kétségbeesnem. Ez csak egy tetoválás, nem igaz? A legfurcsább, hogy nem érzek semmit – se fájdalom, se

viszketés – semmi. És mégis nő! Nem lehet, hogy lelki alapon? Tán orvoshoz kéne mennem, ha... Ne gondoldj erre! Legjobb, ha megpróbálom megtudni, mi is ez a növény. Semmi ismerthez nem hasonlít. Növényhatározóban kell megkeresnem, vagy megkérdeznem egy szakembert. Ostobán hangzik. És ez az álom is nyugtalanít – egyáltalán nem tudok rá visszaemlékezni, és ez szokatlan a számomra. Egy amolyan titkos szobácskához hasonlít, melybe hasztalan igyekszem bekukkantani...

1996. március 24.

Reggel óta a tükör előtt tespedek, vizsgálgatva a hátulsó részeimet... Kellemetlen, hogy egyfolytában hátrafelé kell tekingetnem. Fájt a nyakam, úgy érzem, a fejem már örökké a hátam felé fog nézni. Már tizenegy levelecském van – a tizenkettedik épp útban... Félek. Megfeszülök, hogy felismerjek valamit, de nem megy. Miért növekszik? Hogyan növekszik? Csak nem valami lassan kibomló hallucináció?... Hál' Istennek, egyedül élek. Kicsit későbbre tervezem, hogy felhívom a szüleimet. Majd azt mondom nekik, jól vagytok. Nem látom értelmét, hogy összezavarjam az életüket, meg az enyémet se... Ma nem megyek sehova. Estére jön Loni, és bizonyosan szexelni akar. Nem gondolkodtam ezen a kérdésen... Holnap délben Párizsba repülök.

1996. március 27.

Párizs borzasztó szép, de nem vagyok formában. Másra sem tudok gondolni, csak a bokorra a fenekemen. Újra magam vagyok, a többiek elsiettek az üzletekbe. Az egész délután a rendelkezésemre áll. Kedvem lenne bevágódni az első kocsmába és leinni magam. De este repülünk vissza. Céltalanul kószálok az utcákon, itt irgalmatlan távolságok vannak. Felszállok a metróra és elmegyek vele valameddig; a lenti levegő koromtól és emberi testektől bűzlik. Meghitt. Nem tudom, honnan jött a sugallat, hogy amikor a tetoválásomon ülök, az nem növekszik. Biztosan képzelődöm... Beléptem egy WC-be és hosszan nézegettem, de semmilyen következtetésre nem jutottam.

Belleville.

Jó ideig haladtam a Rue de Belleville-en, majd hirtelen befordultam egy kis mellékutcába azzal a biztos tudattal, hogy nem bölcs dolog. Az egy rossz hírű kerület. Rothadt zöldség szaga csapott meg. Három arab dobozokat rakodott le egy teherautóról. Füttyögtek utánam. Roppantmód koncentrálni haladtam, mintha tudnám, hova megyek. Az utca nyugodt volt a nap e szakában: két félig üres bisztró, vegyesbolt, szexbolt, dohányboltocska... Jellegtelen homlokzatok, falak – graffitivel bemocskolva. Az út hirtelen két hatalmas, a kortól hasas épület közt ért véget. A résben egy férfi alakja villant, vizezés hangját hallottam. Értelmetlennek tűnt folytatnom az utam. Szemben halvány rózsaszín pillangó ragyogott, finom neonbetűs felirattal: Tatouage.

Nem mertem belépni. A széles kirakatüvegre tapasztottam az arcom és próbáltam átlátni a redőnyön. Egy lány fehér hátát láttam. Fényes villanykörte világította meg. Szőrös férfikéz tartott egy eszközt, amely kecses fúróra emlékeztetett. A bőrön vörös körvonalak... A kéz hirtelen megrezgett, és rájöttem, hogy észrevettek. Egy nagy alakot láttam kigombolt farmermellényben, tetovált mellkassal. A redőny fémesen megzörrent. Gyorsan elhárítottam.

Az arabok már végeztek a munkával, a falat támasztották és cigarettáztak. Egyikük jelekkel elmutogatta, mit akar csinálni velem... Felkacagtam. Úgy gondolom, ma valami hihetetlenül fontosat értettem meg... Tudom, miről álmodtam!

1996. március 28.

Az Isten verjen meg titeket – Ta-cu, Ma-cu és az egész rokonságotok! Az előbb összeveszttem azzal a tök Lonival. A dolog nagyon elmérgesedett. A tetoválás tovább nő és ágadzik... Loni erősködik, hogy titkon tetováltatok. Perverz ribancnak nevezett. Nem tudom, hogy voltam képes az időmet ilyen figurára vesztegetni. Olyan buta és közönséges! Jól is van, hogy elment. Remélem, sose tér vissza.

1996. március 29.

Sietek leírni az álmomat, amíg még élénk...

Ta-cu boltocskájában találom magam, hason fekszem a kemény derékaljon. Mintha el se mozdultam volna azóta onnan! Meztelen vagyok és mozdulni képtelen. Szemem előtt vörös fal. Halk dallam szól. Nehéz illattal terhes a levegő. Finom szurkálást érzek; mintha kis tűk záporoznának a hátamra... A fejemben abszurd gondolat érlelődik: „Elmehetsz, de a tested itt marad.” És ezután eltávolodva látom: magam elnyúlva a mocskos derékaljon, tarkára festve, mint egy indián, és Ma-cu hajol fölém, hatalmas és ünnepélyes, folytatja a bőröm kidolgozását takarékos, tanult mozdulatokkal, mintha egy vég nélküli rituálét hajtana végre. Próbálok megálljt kiáltani neki, de egyáltalán nem vesz észre. Tehetetlen vagyok. Ez feldühít. Meglódulok és visszatérek. A bűn miatti égő érzéssel ébredek, hogy otthagytam a testemet.

Talán mégis orvoshoz kellene mennem. A kérdés csak az, bőrgyógyászhoz vagy pszichiáterhez?

1996. március 30.

Még nem döntöttem... Ismét ugyanaz az álom! Összehasonlítom azzal, amit előző nap írtam. Semmi lényegeset nem tudok hozzáírni. Mintha lebénultam volna.

1996. április 1.

És ma sem mentem orvoshoz! Sehova se. A tükör előtt állok... A telefon néhányszor csöngött. Nem vettem föl – csessze meg! A tetoválás a hátamon kúszik... Körülfolyta a derekamat és csápokat küldött a köldökömbbe. A csípőm és a fenekem már teljesen beborította. Meg fogok örülni! Nem tudom, hogyan magyarázhatnám ezt az orvosnak. Nem mehetek ismerőshöz, mert rögvest továbbadná a szüleimnek. Tartok tőle, ugyanúgy reagálnának, mint Loni... Kétlem, hogy bárki is másképp reagálna. Ez a bökkenő.

1996. április 2.

Dr. V. K. a bőrbetegségek híres szakorvosa, és az előzetes vizsgálat nála ötszáz levába kerül. Magas, üres szoba, sárgás falak, heverő, asztal, paraván. A paraván mögött valaki mosakszik. Az asztalon nyitott füzet. A nővér golyós-

tollat forgat idegesen... Hirtelen eszmélek, hogy a nevemet kérdi. Talán harmadszorra.

...Nem tudom, miért hazudtam. Vagy mégis? Furcsán messze éreztem magamat önmagamtól. Ez megnyugtató. Megjelent az orvos, nedves kezét rázogató. Sportos alkatú és lóarcú volt, rövid frizurával és telt, kékes ajkakkal.

– Hadd lássuk! Mi a probléma? – indított serényen.

Ez a határozott belépő kissé megriasztott.

– Mi a bajod, te lány? – ismételte meg.

– Hát, egy tetoválás... – hebegtem.

– Állj! – szakított félbe unottan és undorral. – Allergia, igaz? Elmentél valami sарlatánhoz, hogy kiluggasson... Tudod-e, minden héten jár itt néhány hozzád hasonló szépség. Ó, hát mutasd, hadd lássam!

Ebben a pillanatban titkon kárörömöt éreztem. Rövid flanelruhát viseltem térd fölé érő, vastag, barna harisnyával. Egy mozdulattal lehúztam a ruhát a fejemen át, és ott álltam bugyiban. Azt is levettem... A hátam mögül elfojtott hördülést hallottam.

– Mit tett?!... – hallottam az orvos suttogását. Úgy éreztem, összement vagy félfejnýt.

– Édes Istenem! – kiáltott fel a nővér.

Rögvest elfelejtettem, miért is jöttem. Az ablakkal szemben hunyorogtam, ám a fakó nap nyalogatta melleim, mint fagyaltgombócokat. Az orvos kesztyűt húzott... A hátamon kezdett matatni. A gumiujj a gerincemen kúszott végig és megállapodott a csípőmnél.

– Mit érzel? – kérdezte.

– Nem kellemetlen – válaszoltam.

– Nem úgy értem – szakított félbe ideges hangon. – Fáj?

Megráztam a fejem. Nem.

– Mestermunka – jegyezte meg az orvos. – Láttam már elég tetoválást, de ez felülmúlja mindet... Ki készítette?

Azt mondtam neki: egy sárga... És váratlanul hozzátettem:

– Növekszik.

– Micsoda? – ámult el.

Igyekeztem rövid és világos lenni. Elmeséltem neki, hogyan kezdődött az egész, mi történt azután, és... hogy folytatódik. Csak néhány apró, személyazonosságomra utaló adatot hagytam ki. Ahogy vártam, igen tartózkodón fogadta. Mondta, feküdjek hasra a heverőn. Köpenye zsebéből előhúzott egy nagy kerek nagyítót és nekikezdett közletről vizsgálni. Lopva ránéztem – szeme a vastag üvegen át csudára felnagyítódott...

– Semmit sem értek – mormogta magában. – A bőr nyugodt. A pigmentáció egyenletes és szilárd. Nem tudom. Részletesebben is meg kell önt vizsgálnom – sóhajtott végül.

Észrevétlen váltott magázásra, hangjában zavarodottságot éreztem, és még bizonyos tiszteletet. Kényelmesen felöltöztem. A nővér leplezetlen rémülettel nézett. Kedvem kerekedett valami örültséget tenni, amivel végképp elképesztetem őket, de letettem róla.

– Jegyezze elő szövettani vizsgálatra – fordult V. K. a nővérhez. Aztán írt valamit a füzetébe, és azt mondta, jöjjenek vissza négy nap múlva. Meg akar bi-

zonyosodni a saját szemével arról, hogy ez a valami valóban növekszik. – Ugye, megértett? – kérdezte felindultan. – Az ön esete teljességgel egyedi...

Megértettem. Otthagytam a pénzt az asztalon és elvettem a beutalót. Hallottam, hogy leveszi a gumikesztyűt. Tudtam, amint kilépek, a paraván mögé megy és újból kezét mos.

1996. április 3.

Talán el kellett volna mesélnem az álmodat az orvosnak... Bizonyosan örültek tartana. Nagy dolog! Enélkül is nyakig merültem a bajba. Csak hát nem látom, mi is származik majd mindebből: az orvosok a tényeknek hisznek, nem az álmoknak! Biopsziát végeztek rajtam. Ez azt jelenti, hogy mintát vesznek a bőrből. Egy ártalmatlan kinézetű eszközt használnak, a punch-ot. Fúróhoz hasonlít, de a végén kis gödröcske van éles peremmel, ami kis köröcskét metsz ki a bőrből... Nem egészen fájdalommentes. Ma Athénbe repülök. Charterjárat. Holnap délután érkezek vissza. Gondolom, ez a kis kirándulás majd eltereli a figyelmemet...

1996 április 5.

Éjjel értem haza... Hullaként! Most ébredtem, és ágyban szándékszom meginni a kávémat, mialatt írok. Néha azt gondolom, bámulatos önuralmat mutatok minden velem történő dologgal szemben. Növekszem – szó szerint és átvitt értelemben is...

A repülőn megismerkedtem egy emberrel, Temisztoklész Androidisszal. Utasaink nagy részét a görög nemzeti röplabda-válogatott adta. Nagyon vicces! Temisztoklész göndör, napbarnított fiatal, igen kitartó az udvarlásban. Nem értem, miért pont rám tapadt... Nem sokkal később eljött értem a hotelbe. Meleg volt, a nyitott dzsipjével utaztunk. Pireuszban él. Egy kocsmában vacsoráztunk, közel a kikötőhöz; különféle dolgokat ettem, amik igencsak emlékeztettek a belsősegeimre. Sok fehérbort ittam. Később elvitt hozzájuk. Lakása a legfelső emeleten van. Nagy terasszal, amely háromfelől határolta. Tetszett a kilátás. Martinivel folytattuk. Az öbölből enyhén fekália szaga érződött. Az alkonyatban fehérlettek a jachtok, lustán ringtak a rakparton. Messzebb a tengeren egy sziget kísérteties árnya úszott... Temisztoklész mögöttem állt és valamiről beszélt. Éreztem kezét a derekamon... Bámultam csak, hogyan fog reagálni, ha üt az igazság órája. Kíváncsian vártam a pillanatot, mintha csak tudományos kísérletről lenne szó. Még kissé türelmetlen is voltam. Vette, hogy nem figyelek, bement és zenét tett fel. Két füves cigivel tért vissza. Majd táncoltunk, és a többi... Emlékszem, megszabadultam ruháimtól, csak a vastag parafa talpú cipőm maradt rajtam. Folytattam a ringatózást pohárral a kezemben. Szemmel tartottam. Arca hirtelen elváltozott. Hátrébb lépett. Mondtam magamban: most vagy lelohadsz, vagy begerjedsz. A második bizonyul tán igaznak... Szeme lázasan tapadt a testemre. Földönkívülinek éreztem magam. A tetoválás új területeket hódított meg: egyik mellemet, a másik egy részét, a teljes hasamat, vállamat... Élőlánc ölelte át testemet levelekből és ág-bogakból, mint a csipke. Temisztoklész kinyújtott, bátortalan kézzel érintett meg. Látván, hogy nem ütök rá, felbátorodott... „Kalo! Kalo!” – ismételtette mámorosan. Mohó volt, önző és gyors. A teraszon csináltuk. A romantikus körítés ellenére szinte semmit nem

éreztem, mintha a testem nem tartozna hozzám. Ez elszomorított. Temisztoklész felvetette, maradjak Görögországban; majd elrendezi, hogy táncosnó legyek valami bárban. „A műsor csúcspontja leszel – bizonygatta feltüzelve –, eszméletlen pénzt keresel majd!” Csábítónak tűnt az ötlet. Mondtam neki, majd átgondolom. Ismét szeretkezni akart. Nem volt hozzá hangulatom. Ráhagytam, csináljon, amit akar. Gondolatban újra ott voltam a boltocskában, rajta a kemény derékaljon. Háton feküdtem, és Ma-cu fáradhatatlanul ügyködött fölöttem. Tisztábban láttam az arcát, mint bármikor: szigorúan és viaszszárga maszkba dermedten, lecsüngő fekete bajusszal és hosszú, egyenes szakállal, melynek vége a hasamat csiklandozta. Szemei tintapacák. A keze nem remegett. Élénken éreztem, amint egyik mellbimbómon új levélke jön létre... „Kibaszott faszszopó!” – mormogom tehetetlenül. Később Ma-cu eltűnt, a helyén megjelent Temisztoklész Androidisz. Ő is serényen tevékenykedett, bár nem oly tiszteletre méltó módon. Egy igásbarom buta kifejezésével az arcán. Hirtelen megmagyarázhatatlan szájalom fogott el az egész emberiség iránt. Az ég Pireusz fölött lassan kivilágosodott.

– Egy sereg pénzt kereshetsz ezzel a tetoválással, hogy tudd! – ismételte, mielőtt elváltunk.

– Majd átgondolom – ismételtem, és bevágtam a dzsip ajtaját. Tartok tőle, hogy elhagytam a címét...

1996. április 7.

Arra késztet a helyzetemben valami, hogy legyek résen. V. K.-n és a nővéren kívül a rendelőben még két ismeretlen tartózkodott. Egyikük sovány és lapos volt, mint egy papírlap, gyógynövényeszagú. A másik fehér köpenyt viselt, és szemmel láthatóan ugyanitt dolgozott. Alacsony, mákos hajú, széles téglalap-szemüveggel. V. K. gondterheltnak tűnt.

– Összehívtam egy kis konzíliumot – magyarázta. – Az ön esete igazán tan-könyvi... Kérem, vetkőzzék le!

Az eddig leírtakból az következik, hogy elég könnyen vetkőzöm... De én nem vagyok ilyen exhibicionista. Nem mindig! A férfiak beteges várakozással bámultak; ez ösztönös ellenkezést váltott ki belőlem.

– Ne szégyenlősködjön! – szólított fel. Rámutatott a szakállasra: – Doktor Binev biokémiai laboratóriumot vezet... – A másik felé fordult, és szüksézszerűen bemutatta: – Professzor Szmuhovszki.

– Mi a bajom? – kérdeztem gyanakodva.

– Pontosan ezt próbáljuk kideríteni, kedves gyermek – szólott közbe a professzor.

Nem tudom, miért, ahányszor ezt mondják nekem, mindig valami andor fog el... Szurkálódás vagy dörgölözés – valami ilyesmi.

– Gyerünk, ne vesztegessük az időt! – erősködött V. K.

Bementem a paraván mögé és elkezdtem vetkőzni. Hallottam, amint a férfiak sugdolóznak... Mindent levettem. Különös illatot éreztem. Nem fújtam magamra parfümöt. Az illat egész gyenge és igen kellemes volt, mintha csak virágok között aludtam volna. Úgy döntöttem, figyelmen kívül hagyom.

Anyaszült meztelenül megálltam a szoba közepén. Hirtelen nagy csönd támadt.

– Elképesztő! – kiáltott fel Szmuhovszki.

A másik idegesen túrt bele ujjjaival a szakállába.

– Növekszik – konstataulta fűrgén V. K., és a professzorhoz fordult: – Ön szerint mi ez a növény?

A sápadt férfi nagyítót vett elő és vizsgáldni kezdett. Hallgatag és titokzatos, élő bálványként tornyosultam... A tudós köröttem körözött, a többiek a háta mögé tömörülve követték. Istenségük körül táncoló bennszülöttekre emlékeztettek. Ez eleinte szórakoztatott, később már haragudtam érte.

– Hmm, hihetetlen... – mormolta végre-valahára –, nem vagyok biztos benne... Talán a *Lonicera japonica* egy változata? Ellenőriznem kell a növényhatározóban. Készíthetnék pár fényképet?...

– Ön csak nem agronómus? – vettem fel maró gúnnyal.

– Szmuhovszki professzor híres botanikus – mondta szigorúan dr. V. K.

Ez teljes ostobaságnak tűnt. Egyáltalán nem vagyok növény. Nem akartam, hogy fényképezzenek.

– Hát nem érti, azért vizsgáldunk, hogy segíthessünk?! – idegeskedett az orvos.

Szmuhovszki elővett a zsebéből egy automata fényképezőgépet. Hát ezek mindenre gondoltak! Ösztönösen eltakartam az arcomat. Testemre vakító fény fröccsent. Kétszer, háromszor, négyszer... Felöltött bennem, sok pénzt kereshetnek, ha eladják a képeket valami erotikus magazinnak. Kijátszottnak és kiszolgáltatottnak éreztem magam. Mégis mit gondoltak? Miért nem mondtak nekem semmi konkrétat?... Követeltem, hadd tudjam meg a vizsgálatom eredményét.

– Jók... – sietett megnyugtatni V. K.

Ám nem hittem neki. Ezt a pasast egyre kevésbé kedveltem... Rossz előérzetem volt.

– Úgy gondolom, el kell neki mondanunk – vette át a szót a szakállas. V. K. sötét pillantást vetett rá, de amaz felindultan folytatta: – Személyesen ellenőriztem a kivizsgálását, kisasszony. Minden rendben levőnek tűnik, kivéve... Klorofillt találtunk a bőrében. Tudja, mi az, ugye? Igen kis mennyiségben, de azért...

– Elhatároztuk, hogy részletesebb vizsgálatot végzünk – vágott közbe dr. V. K. – Az ön érdekében. Néhány napig itt kellene maradnia. És enélkül nem járhat így...

– További próbákat kell vennünk a bőrből – pontosított dr. Binev. V. K. egy pillantással elhallgattatta, de már későn...

Elgyengültem és hátrébb léptem.

– Mi ez az illat? – szólalt meg váratlanul a professzor.

Senki nem fejtelt rá.

– A világon semmiért! – suttoztam. – El akarok menni.

– Hadd értsük meg egymást jól – fogott bele dr. V. K. – Orvosi kezelésre szorulsz. – Elszántan elem lépett és a köpenye zsebébe nyúlt. – Tessék, engedélyem van a Nemzeti Epidemiológiai Központtól, hogy elkülönítsünk... – Az arcom előtt lengetett egy pecséttel ellátott feljegyzést.

Olyan önhittnek tűnt. Újra tegezett. Láttam az arcát: egy mély, függőleges ránc szántotta végig, amelyből sötétség áradt...

– Na de hogy semmit nem éreztek! – szólalt meg ismét dr. Binev.

Szmuhovszki beleszagolt a levegőbe és felhúzta a szemöldökét.

– Mintha virágitillat lenne... – konstatálta bágyadtan.

V. K. a nővérhez fordult, és szárazon utasította, hogy nyisson ablakot. De ő nem mozdult. Nyugodt, fókuszálatlan tekintettel ült, mintha be lenne drogozva. Szája bárgyún eltátva.

– Mi történik itt? – kérdezte élesen.

Az illat felerősödött. Érzékelttem, amint olajként folyik elő testem pórusaiból. Üdén és mélyen, egzotikus gyógynövények utóízével... Enyhe melegség pulzált a bőröm alatt. Észrevettem, hogy a levélkék élénkebbé váltak.

Szmuhovszki leült a kanapéra és a fejét ingatta:

– Csodálatos... Semmit sem értek...

Dr. Binev az ablaknak támaszkodott és üdvözült tekintettel kezdte szemlélni a plafont.

– Te! Te! – sziszegte V. K. előttem. Hangja erőtlen dühvel volt tele. A szemöldöke közti ránc eltűnt. Az íróasztalhoz támolygott és rátámaszkodott. Pupillája kitágult. Próbált megragadni, de karja gumiként hajlott meg. Feje elnehezült és lekókadtt.

A paraván mögé rohantam és felöltöztem. Kicsit szédültem, de sikerült... A gazfickók a szoba különböző sarkaiban dermedtek meg, mint egy panoptikum alakjai. Megközelítettem a professzort és kivettem zsebéből a fényképezőgépet. Nem hagyni semmi nyomot, na ugye! Kiléptem a folyosóra és elindultam a kijárat felé. Igyekeztem nyugodtnak tűnni annak ellenére, hogy tudtam, ontom az illatfelhőt, mint egy egyházi tömjénfüstölő. Néhányan ellágyult tekintettel néztek utánam. Adjanak utat, kérem, Miss Altatónak!

Gyalog vánszorogtam hazáig. Nem mertem leinteni egy taxit, vagy buszra szállni. A tiszta levegő kiszellőztette a fejemet. Lezuhanyoztam és leültem írni. Úgy írok le mindent, ahogy történt; átfutom, hogy lássam, nem keverek össze semmit. A toll gödröcskét vajt az ujjamba. Elég ennyi! Az emberek szörnyetegek. Szörnyeteg vagyok. Alvásra gondolok.

1996. április 8.

Hajnali fél négy... Kint éjszaka van, de nem bírok tovább aludni. Már megint arról az átkozott boltocskáról álmodom. Ma-cu kérlelhetetlenül halad, centiről centire. Most a kezem van soron. Már tudom, hogy nem áll le, amíg be nem terít egészen... Miért pont én? És mi történik utána? Nyilván senki nem fogja megmondani nekem. Meztelenül fekszem, a lámpa ég; a fehér lepedő hátterén testem még groteszkebbnek tűnik. A fényképezőgép a székre vetve lóg. Na, az talán valódi lopás volt... Próbálok felesleges érzelmek nélkül végiggondolni a tegnapi eseményeket. Átnézem a feljegyzéseimet. Végre tudom a növény fajtáját, hacsak a professzor nem tévedett. Megdöbbenett az állítás, hogy a bőröm klorofillt tartalmaz. A klorofill kémiai anyag, a fotoszintézisben van szerepe – tanultam annak idején. Az illat nyilvánvalóan a szervezet védekező reakciójának tűnik... De mi történik velem? Már inkább hasonlítok egy növényre!

1996. április 10.

Két napja az orromat se dugtam ki. Úgy érzem, díjat tűztek ki a bőrömrre. Telefonon szabadságoltattam magam a hét végéig. Holnap Dubaiba kellett vol-

na repülnöm. Beszéltem Fotevvel, a rangidós pilótával. Jó ember, és atyaian törődik velem. Kérdezte, hozzon-e nekem valamit. Semmire nincs szükségem. Ez az igazság. Később beszéltem anyámmal. Két hete nem találkoztunk. Mondtam neki, jól vagyok, és néhány napra egy villába megyek... Egyedül akarok lenni. Hihetetlenül lustává váltam. Meztelenül piszmozok, heverészek, tévézek. Kitáláltam, hogyan szabadulhatnék meg Ma-cutól. Altatót szedek és nem álmodok semmit. Teljesen mindegy, majd gödörbe tesznek és betemetnek... Semmi étvágyam sincs, de sok vizet iszom.

1996. április 11.

Ma tettem egy sétát; napos idő volt, és erős szükségét éreztem, hogy odakint legyek. Kesztyű mellett döntöttem – a tetoválás szinte már a körmöm alá is bekúszott. A parkba mentem. Kora délután volt, nem voltak sokan. Hirtelen felfedeztem, hogy tavasz van. Minden zöldellt, a fű illatozott. A bokrok kivirágoztak. Leültem egy padra, hunyt szemmel a nap felé, mint egy anyóka. A lány időtől felélénkült legyek körülzsongtak. A fák mögött az utcai forgalom tompa moraja szólt. Ültem és sütkéreztem; a fény erős zuhanyként fröcskölt arcomba. Egész testem be akarta fogadni, de ruháim megállították. Éreztem, átölel a ragados, nyirkos sötétség... Fulladoztam! Lopva körülnéztem, lehúztam a kesztyűm és széttártam tenyerem. A nap felé fordítottam. Jó volt. Olyan jó, hogy kedvem támadt mindent levenni... Elnyúlni a frissen nőtt fűvön és elfeledkezni a világról. Ekkor megéreztem, hogy nem ülök egyedül a padon. Egy ismeretlen ült mellettem és merőn bámulta a kezemet. Tipikus tolakodó alak. Elnyútt öltözék, táskás szemek és usanka. Épp készült mondani valamit... Észleltem, hogy méregbe jövök. Bőröm pórusai szélesre tárultak és nehéz aromafelhőt okádtak. Olyan volt, mint egy elektromos kisülés. Kellemes lankadtság fogott el. Felkeltem, felhúztam a kesztyűt és eltávolodtam. A férfi vágyódó tekintettel és lógó állal a padon maradt. Egyik nadrágszára elázott, cipőjébe vékony sugár folyt...

Hazatértem és minden ablakot kinyitottam. Levegőre volt szükségem! Meztelenre vetkőztem és a padlón kirajzolódó fényháromszögbe feküdtem. Így maradtam, míg be nem sötétedett, és a hideg bekúszott a combomig.

1996. április 12.

A kanapén fekszem, az ablakkal szemben. Napos az idő. Nem vagyok képes ruhát viselni. Fejemnél kétliteres vizesflakon van. Már félig kiürítettem. Tegnap óta nem ettem, de nem érzek éhséget, nem is gyengültem le. Mintha csak fénynyel táplálkoznék. Ez... jóval olcsóbb. Csak az az egy érzés gyötör, hogy a négy fal közé vagyok bezárva. A fűre gondolok a parkban, és a többi növényre. Úgy tűnik, mintha gyengén észlelném a levelek susogását. Mintha belülről szólna, valami félig nyílt ajtón keresztül, önmagamból... Hosszan így tudok maradni.

1996. április 13.

Régóta nem néztem meg magam a tükörben. Ma megállapítottam, hogy a tetoválás felkúszott az arcomra.... Tudtam, hogy elérkezik majd ez a pillanat, előbb vagy utóbb. Egyáltalán nem olyan furcsa... Néhány levelecske az orcámon és egy zöld bajusz. A szár körülfolyja a nyakam és vállaim tövéénél tűnik el. Gondolom, eleinte némi bőrszínű alapozó és púder segíteni fog. Élvezetet okoz

hozzáérnem. Bőröm fénylik és bámulatosan sima. Kérem magam, hogyan is van ez a klorofillal? Biztos felszaporodott. Na és akkor mi van? Még élek. Hallgatom a levél susogást... Elképelem magam, amint gigantikus páfrányok és bokrok közé furakszom be. A nap messze fent, a magas fák lombkoronáján át világít. Bőröm nedvesen ragyog, és egyesül a liánok és kúszónövények hálózatával. Ajkamnál bogár mászkál. Megragadom a nyelvemmel és lassan elrágcsálom. Hallgatózom. Érzékelem egy vadmacska kisugárzását, elkezdek felé mérgező aromát kibocsátani magamból... Nem vagyok ember.

1996. április 14.

Felhagytam az altató szedésével. OTT akarok lenni, amikor minden véget ér. De Ma-cu nem siet. Semmi nem sugallja a ténykedésében, hogy a végéhez közeledne. Nem gyorsít fel, nem lassít le. Karja fáradhatatlanul és következetesen mozog, mintha örökkön-örökké így dolgozna. A türelmemen kívül semmi más nem maradt.

1996. április 15.

...orr, halánték. A levelek susognak. Olyan érzés, mintha több dimenzióban léteznék egy időben. Grimaszolni próbáltam. Működik, bár ha figyelmesen néznek, észrevehetik a szárazakat és a levélkéket. Több púdert! És íme – egykori arcom. Unalmasnak és idegennek tűnik. És mégis sajnálom!

1996. április 17.

Semmit nem látok... Csak azt tudom, hogy a kisboltban fekszem a hátamon. Nem tudom kinyitni a szememet; mintha leragasztották volna a szempillám. Talán valamilyen csipesszel rögzítették... Szurkálást érzek a szemhéjamon. A fájdalom sárga pontocskák sorát nyomja rá belülről. Fel akarok ébredni, de valami minduntalan visszanyom a kemény derékaljra. A kínszenvedés folytatódik. Olybá tűnik, órák teltek el... Hirtelen fejeződik be minden: egy utolsó szúrás, és a mester leteszi a tűket. A csipeszek elengednek, a szemhéjam kiszabadul. Sokáig tehetetlenül szorítom össze a szemem. Úgy érzem, ez csapda, és a tűk kioltják a szemem világát, amint először felnyitom... Majd csodálkozva állapítom meg a fizikai állapotomban beállott változást. Óvatosan megmoccantom a lábujjaim. Megemelem a kezem. Kinyitom a szemem. Felülök. A boltocskában nincs senki. Az illatos füstölők végigégtek. Kint nappal van. Az utcáról halk zajongás hallatszik. Hitetlenkedve felállok és előrelépek. Könnyen megy, ízületeim jól olajozott alkatrészek. Nem látom a ruháimat. Ez nem hat rám különösebben. Még egy lépést teszek és félrehúrom a rojtokat.

A tér tele emberekkel. A tömegeből templomi zászlók magasodnak ki, sokszínű szalagok lengedeznek... Amint meglátnak, az emberek elhallgatnak és térdre hullnak. A bejárat előtt megáll egy zárt hordszék, tizenkét izmos, derékgvetkezett férfi hordozza. Segítenek beszállni. Egy ember elém fekszik, hogy a hátáról lépjek fel rá... Sárga függönykék hullnak le: magam maradok egy halom selyempárna közt. Emlékszem, ezeket a hordszékeket gyaloghintónak nevezik. Ésszel fel nem fogom, miért vagyok itt?... A selyem érintése kellemes. A szövetre sárkányokat és virágokat hímeztek. A levegőnek lágy, aranyos árnyalata van. A hordszék ringatózni kezd, és megértem: elindultunk valamerre.

A gyaloghintóra kívül csengettyűket aggattak, amelyek lágyan szólnak a léptek ritmusára. Csing-csing. Hová visztek, a fenébe is? Elhúzom a kis függönyöket és kikandikálok... A nap beragyogja a hordozók izmos hátát. A járókelők utat engednek. Egyetlen autót se látok – ez arra enged következtetni, hogy talán a múltba csöppentem. Gyorsan haladunk és hamarosan elhagyjuk a várost. Csing-csing – énekelnek a csengettyűk. A széles út mindkét oldalán zöld rizsmezők terülnek el. Széles szalmakalapú földművesek tűnnek fel. A gyaloghintó könnyedén ring, akár egy csónak; érzem a mezítlábas léptek lágy rezgését... Egy faluhoz közeledünk. Rendezetlen tömeggel találkozunk: körülfolyják a hordszéket; munkától kérges kezek százai nyúlnak ki, hogy megérinthessék. Ez réműlettel tölt el. A hordozók durván ellökdösik őket. Csak egy öreg marad ott, ösztövére és egyenes, mintha fából hasították volna. Kinyújtja kezét és felkínál egy faedényt vízzel. Szomjas vagyok. Félig elhúzom a függönnyt és elveszem. A folyadék meleg. Nyakamra folytatom, és leöntöm a mellemet is. Hallom, amint az öreg mond valamit a saját nyelvén. Nem tudom, mit válaszoljak neki. Odaadom az üres edényt. A hordozók megmarkolják a fogantyúkat, és újfent elindulunk. Csing, csing... Rizsföldek, csatornák, bambuszligetek sorra tűnnek fel előttem... Sűrűn megállunk a különféle falvakban, ahol a helyi lakosok különleges tiszteletadással fogadnak. Meglep a közömbösségem, amivel mindezt fogadom, mintha teljességgel természetes lenne. Ki vagyok?... A hordozók monoton topogása céltalan szemlélődésbe kényszerít. Mondom magamnak – ideje felébredni. Kihasznlom, hogy az álom szorítása meglazult, és visszafelé támo lygok, az ágyamhoz. Félálomban felborítom az üveget, amely már réggóta ott áll a fejem mellett. Hallom, amint a víz ritmusos loccsanásokkal szétfolyik a padlón, de nincs erőm felállítani az üveget. A szoba levegője bódítón illatozik – nem a félelem dermesztő szagával, hanem lágy, édes aromával, ellazít és megbékéltet. A levelek susognak... Fejem elnehezül, és tessék, már megint – a gyaloghintóban dülöngélek és ismeretlen helyre utazom. Elhúzom a függönyöcskét, és felfedezem, hogy sűrű, trópusi erdőben haladunk. Tömör, nyirkos levegő csap arcomba. A zöldes alkonyatban láthatatlan madarak rikoltoznak. Nem voltam már itt? Kiérünk egy kis tisztásra. A hordozók a földre teszik a gyaloghintót. A hely páfránnyal és kúszónövényvel benőtt. Középen széles törzsű, vén fa emelkedik. Lábánál csermely buggyan; bütykös gyökerénél apró forrás fakad... Tükörképem megcsúszik a víz sima felszínén. Ebben a pillanatban a napfény felragyog mögöttem, és látom, hogy sugarai szabadon áthatolnak rajtam – a fény csak a levelecskék hálózatát rajzolja meg feketén, ami teljesen körbefonja testemet. A nap úgy ragyog rajta keresztül, mint egy óriás aranypók. Megrémülve rogyok térdre, és belecsapnék, hogy tükörképem összezavarjam. Ám elrántom a kezem, mintha leforrázták volna. Érzem a térdem kihűlni. Egy láthatatlan kígyó rácsavarodik belül a gerincemre, mintha épp felébredne és kúszna felfelé... Nem tudom a szemem elszakítani a remegő vízi tükörtől. A patak csobogása tompán visszhangzik öntudatom kútjában – érzem, ahogy elfolyik, és vele hagynak el emlékeim, emlékezetem, fájdalmam, reményem... Testem sutto gása elkeveredik más levelek susogásával. Az az érzésem, ugyanazt a titkos szótágot sutto gják.

És akkor távoli dallam terjed szét. Felemelem a fejem, körülnézek. A hordozók letelepedtek a földre és fáradtan masszírozzák izmaikat. Viszlátot intek

nekik, és elindulok a hang remegő nyomán. Egybeolvadok a dzsungellel. A fák között könnyű köd száll. Magas fű tekeredik combjaim köré. Liánok alagútjában haladok. A dallam kristálytisztán szól; érzem, hogyan vonz minden hajlítással, mintha selyemhurokkal húzna. Mindig közelebb. Az erdő hirtelen kitérül. Egy óriási szentély ragyogó kupoláit pillantom meg. A lépcsőkön meztelen férfi áll és fuvolán játszik. A Lonicera japonika törekeny csipkéje öleli teljesen körbe termetét. Haja kontyba fogva. Egyik lába könnyedén behajlítva. Hímtagja vastag és hosszú, iránytűként a föld felé mutat. Megigézve közeledem felé. Szemét rám szegezi – galambszürke, hatalmas és mély. Tovább fuvolázik, és bezárja csapdáját. Áldozati bárányként hullok a lába elé. Önkéntelenül bekapom hímtagját, és áhítatos transzban elkezdem szopni. Érzem, amint megnyúlik a számban – hajlékony és síkos, mint a kígyó; behatol a nyelőcsővembe, és azon át eléri a gyomromat. Érzem, amint a beleimben kúszik, az ereimben, az agyamban, megtölti szervezetem minden sejtjét, minden atomját... Ez a legfőbb boldogság! Feltekintek rá, és látom, lényegében milyen hatalmas Ő; válla violaszín felhőkkel övezett. És látom számtalan arcát! Kedvesek és borzasztók, derűsek és rémisztők, végtelen spirálban kavarnak fölöttem, és eltűnnek pillanatokra az égi kupola határán. Forog velem a világ. Egyszerre tudatosul bennem, hogy a saját agyamban vagyok – háton fekszem, szélesre tárt szemmel meredek a plafonra. Még sokáig keringenek fejem felett a spirál lila foszlányai, majd kifakulnak...

Az ágynemű nyirkos és kellemes szagú, mintha testemtől vette volna át a jó illatot. Észreveszem, hogy a levelecskék között megjelent néhány különös virág – halványsárgák, csónakszerűn íveltek. Virágzom!

1996. április 18.

Borús nap. Talán esni készül. Szomorú vagyok, fázom. Több fényre van szükségem... Hiába hunyom le szemem, hogy visszatérjek HOZZÁ. Nem tudom a nevét, de az az érzésem, akárkinek is hívom, nem fogom eltéveszteni... Már nem álmodom. Teljes ürességet érzek, csak arra vágyom, hogy újra a nyirkos, meleg erdőben bolyonghassak... Hogy számtalan arcát szemlélhessem. Hogy vesszót fonjunk. Hogy a nap hevében piruljunk. Hogy virágozzunk. Néha úgy érzem, észlelem fuvolája hangját a levelek távoli susogásában, ami mindig eltűnt, amikor aludni próbálok. Boldogtalan vagyok...

Este öt. Fotev parancsnok felhívott. Kérdezte, hogy vagyok, készen állok-e holnap Bangkockba repülni? Igen! Igen! Istenem, nem tudom, hogyan fogom megcsinálni, de tudom, hogy kell. Délután kettőkor repülünk.

1996. április 19.

Gondolom, sikerült... Az arc a legfontosabb! Egy egész tégely púdert és alapozót vittem fel. Vigyáznom kell, nehogy elkenjem. Kissé vészjóslón nézek ki, de túlélem... A harisnya szintén fontos. A légiutas-kísérő lába kiemelt figyelem tárgya. Két vastag, téli harisnyanadrág megteszi. Jó, hogy vékony vagyok. Csak ne felejtsem el a kesztyűt. Nem húzhatom majd le! Ezt kicsit furcsállják majd a kollégák, legfeljebb szórakozottságot mímelek. Néhány napja egyáltalán nem viselek ruhát, így borzalmasan érzem magam. A bőröm viszket, izzadok. Igazi kinszenvedés lesz, tudom. „Ez az egyetlen mód” – ismételtetem. Levelet írtam

a szüleimnek. Majd feladom a reptéren. Lehet, kissé szenvtelen lett... Olyan messze érzem magam tőlük, mintha újraszülettem volna más apától s anyától. Nem érzem bűnnek – csak kissé bánt, hogy miattam szenvednek majd. A holmim rendetlenül szétszórva. Nem bánok semmit.

1996. április 20.

Bangkok, végre-valahára! Rémálomszerű utat éltem túl. Ötpercenként rohantam a mosdóba, hogy helyrehozzam a sminkem. Egy urat forró vízzel öntöttem le. Az önkívület határán álltam; úgy éreztem, ruhám alatt őrjöngő skorpiók matatnak. A repülőgép köd miatt másfél órán át körözött a reptér fölött. A végén már le akartam vetkezni és a sorok között járkálni. Íme, nézzétek, ki vagyok! Ne, nem lehet... Ez nem társadalmi probléma, hanem magánügy. Személyiségen túli, fűzném hozzá. Újraolvastam a naplómát. Talán meg kéne semmisítenem? Nem tudlak magammal vinni, naplócska! Még magamat se, ha érted... Ám lehet, hogy itt kéne hagyjalak? Búcsúlevél helyett. Semmi más megfelelő nem jut eszembe. Biztos nem hisznek majd neked, azt mondják, megbolondultam, de én nem leszek itt, hogy megerősítsem vagy kétségbe vonjam. Tulajdonképpen igen kevésbé érdekel. Ne feledjék: minderre lehet úgy tekinteni, mint szép képzelgésre. Talán prosti lettem a rakparton... Vizsgálják csak meg ezt a lehetőséget is! Most éjfél van. Egyedül ülök a hotelszobában, az ablak nyitva, érzékelem, hogy halad el előttem a beözönlő levegő és elhordja a múlt utolsó porszemét is az elemi sötétség óceánjába. A levelek összeesküvőn susognak. Tisztán érzékelem a fuvola hangját. Ő majd vezet engem, és tudom, nem fogok elveszni. Rövidesen elhagyom ezt a szobát. A ruhámon kívül semmit nem viszek. Elmegyek a város végéig. Ott levetkőzöm, hallgatózom, és elindulok a hang nyomán. Levegő, világosság és víz – ez minden, amire szükségem van. Egyesülök az erdővel. Jövök.

.....

Aleksz Borov ideges volt és bőségesen verítékezett. Inge rátapadt, nyakkenője állandóan fojtogatta, pedig csak egy perce lazította meg. Aleksz Borov a társaság bangkoki megbízottja volt néhány hónapja; előtte dolgozott Prágában, Bécsben, Belgrádban... Élete térbeli szabályrendszerének eddigi legkeletibb pontja Isztambul volt. De szabályokat azért alkotnak, hogy megszegjék őket. És tessék, a sors és főnökei akarata szerint hétezer kilométerre találta magát keletre Konstantinápolytól. Még az első héten ételmérgezést, majd trippert kapott, a hőség pedig kérlelhetetlenül kiszívta az erejét. Kelet posványinak bizonyult... Minden reggel, amikor belegázolt a gyűlöletes tömeg ragadós mocsarába, nyomasztó érzés fogta el, hogy nem lesz képes megmenekülni. Elmerül, belefutad és nyomtalanul eltűnik az emberi hangyabolyban. És most az előérzete beteljesült. Eltűnt valaki. Meg kellett szüntetnie a zűrzavart. Ha egyáltalán lehetséges megszüntetni...

– Mr. Borov! – riasztotta meg a természetes detektív hangja.

Néhány lépéssel túlhaladt a helyszínen. 707-es szoba. Kopogtatás nélkül belépett.

Ognyan Fotev a karosszékben ült az ablaknál, és távoli tekintettel cigaretta-
tázott.

– Fotev! – nyögte a megbízott. – Mi történik itt?! Még nem került elő?...
– kérdezte halvány reménnyel.

A parancsnok nem válaszolt.

– Jól vagy? – aggodalmaskodott Aleksz Borov. – Tudsz repülni?

A pilóta gondolataiba merülten szippantott egyet a füstölgő fekete rudacs-kából.

– Igen – felelte szenvtelenül.

– Akkor hát induljunk, mert a teljes menetrend felborul – siettette a megbízott. – Majd megteszek minden szükségeset. Biztosan megtaláljuk. Cc, buta lány!

A parancsnok ráérősen felkelt és gondosan megigazította egyensapkját a tükör előtt.

– Feltártak valamit, nyomozó? – fordult angolul az ajtónál álló Vo-Csenghez.

– Ms. Oli Markova éjjel fél kettő körül elhagyta a hotelt – válaszolta a nyomozó. – Egyedül volt.

– Induljunk, induljunk! – kiáltott fel Aleksz Borov. – Majd én elintézem.

– Nézzék át a rakparti bordélyokat... – vetette fel a pilóta, amint elment Vo-Cseng mellett.

– Egy pillanat! – állította meg a nyomozó. – Honnan vette ezt az ötletet?... Csak nem hagyott hátra valami írást?

Ognyan Fotev a fejét rázta.

– Csak felötlött bennem.

Már útban a reptér felé, kivette zsebéből a társaság emblémájával ellátott füzetet és a szolgálati bőröndjébe tette. Felhők szálltak az út felett, kifehéredve a ragyogó naptól. Hamarosan feléjük emelkedik.

Harman Miklós fordítása

Alek Popov (1966, Szófia) bolgár író. Tíz prózakötete közül kettő regény, a *Londoni küldetés* magyarul is megjelent, elbeszélései is olvashatóak nyelvünkön. Több bolgár és nemzetközi díj és elismerés birtokosa; műveit tucatnyi nyelvre lefordították már.

Henry David Thoreau (1817–1862) amerikai író, filozófus. Azt vallotta, hogy a civilizáció rombolja a természetet, és az embert megfosztja attól, hogy figyelmét teljes egészében a lét fontos kérdéseinek szentelhesse; az emberi kultúrának a természethez kell igazodnia. Szerinte egy magasabb rendű törvény alapján minden embernek kötelessége megtagadni az együttműködést és elviselni az ezzel járó büntetést, ha az állam igazságtalan politikát folytat.